

Vår konge og regjering

Fra London blei det meldt offisielt i går at den norske konge og regjering er kommet til England hvor de blei mottatt av framredende franske og britiske personer. I den norske sendinga i går kveld blei kongens og regjeringas proklamasjon til det norske folk lest, og det blei føyet til:

Vår tapre konge og vår folkekjære regjering har i to måneder holdt ut på norsk grunn og arbeidet der trass i bomber og maskingeværeld. De har vunnet seg et uforglemmelig navn i Norges historie. Etter to måneders forsvar har våre tapre soldater måttet legge våpnene ned, og den som ga orden, var Norges beste og tapreste soldat i vår tid, general Ruge. De norske soldater går ut av striden med blanke våpen og et blankt og rent skjold.

Norsk framgang til siste krigstimen

102267

Men fortsatt kamp ville vært hensiktsløs

Stabsjef Lindbæck-Larsen uttaler seg til „Nordlys“

En av «Nordlys» medarbeidere hadde søndag et intervju med major Lindbæck-Larsen, stabsjef for 6. divisjon. Majoren som sammen med general Fleischer på en glimrende måte har ledet de framgangsrike operasjoner i Ofotenavsnittet, var synlig beveget. En kan godt forstå at det måtte være bittert å oppgi kampen etter åtte ukers seierrikt felttog. Men under omstendighetenes harde press var det ikke annet å gjøre.

Stabsjefen slo først fast at 6. divisjon på ingen måte var slått. Tvert om, så sent som den natta da demobiliseringsordren kom, var angrepsoperasjonene i gang på fronten mot Bjørnefjell, og de fikk et heldig utfall. Det lyktes de norske troppene å trenge et godt stykke fram mot traktene der Ofotbanen skjærer svenskegrensen. Den norske hæren hadde ennå ei god tid kunnet holde frontene op-

pe i fjellet, men å fortsette kampen etter at de allierte trakk seg tilbake, ville ha vært fullkommen nytteløst. Når det engelske vaktet holdet utafør kysten falt bort, kunne jo tyskerne landsette tropper hvor som helst, og uten allierte fly ville de norske stillingene og det norske sivilfolket være prisgitt tyskernes skånselsløse bombing. Dessuten ville våre forsyninger både av matvarer og ammunisjon snart slippe opp.

Bevegelsene i samsvar med demobiliseringsordren tok til lørdag, for fronttroppenes vedkommende først søndag. Vi har prøvd å gjennomføre en disiplinert demobilisering, sier stabsjefen, slik at soldatene kommer vel heim og ikke lir overlast på noen måte. Samtidig har vi holdt fronten og kampen har pågått heilt til det siste. Tilbaketrekningen har foregått i dekke av en kjempende front.

Norske tropper var med under angrepet på Narvik, og bar forsåvidt dagens byrde og hete. Seinere blei opprenskningen overført til franske og polske tropper. Da derfor de allierte trakk seg tilbake, var Narvik praktisk talt en tom by. Den norske vaktstyrken pluss krigspolitiet fikk sendt bort resten av sivilfolket og dessuten alle forsyninger og ammunisjonslagrene. Deretter forlot de byen lørdag morgen. Tyskerne kom sannsynligvis til Narvik igjen samme ettermiddag fra fjellene ved jernbanelinja. Men en kan ikke tale om noen gjenerobring av byen.

Vi vil nødlig tenke oss at kampene har vært til ingen nytte, sier stabsjefen til slutt. Men først fram tida kan gi oss fascitt av disse to måneders strid. De som mest kan få grunn til å føle skuffelse, er 2. bataljon av I. R. 15, major Hylmo. Disse karene hadde hovedbyrden og vel også hovedæra av angrepet på Narvik, men nå — noen få dager etter — må de se på at deres motige innsats tilsynelatende var bortkastet.

Men det var den sikkert ikke, likevel, vil vi gjerne få lov til å tilføye. Kampene her nord har gitt alle nordmenn sjøltillit og framtidshåp. De offer som krigen har krevet og som så villig har vært ydet, vil gi oss noe å leve på, styrke oss i tida som kommer. De skal være vår ledestjerne under den fortsatte kamp for den nasjonale fridom.